

Дойде врѣме и вземаха Асанча войникъ — топчия. Колко бѣ му мъчно да се отдѣли отъ селцето, отъ другари, отъ стария си баща.

— Прощавай, па дано се видимъ пакъ живо и здраво! каза той при раздѣлата съ

баща си и заплака. И имаше защо Асанчо да пролѣе сълзи, тъй като стариятъ ковачъ наскоро отиде въ гроба...

III. Що стана послѣ.

Отъ тогава се изминаха тъкмо 15 години. Азъ свършихъ гимназията, послѣ свършихъ въ Европа медицинско училище и станахъ лѣкаръ въ Х...ий артилерийски полкъ.